

SADRŽAJ

Uvod

Predgovor

1. Učini druge boljima od sebe
2. Govori sa ljudima o onome što shvataju
3. Zašto ne možeš da zatvoriš šaku s naličja?
4. Kako ti se mogu otvoriti kraljevske dveri
5. Bog traži od mene da kažem da će ovo dete doseći tako visok položaj da će mu sva vrata dvorca biti otvorena
6. I blagoslovi svete osobe mogu se ukrasti
7. Jedino Bog poseduje kraljevsku raskoš
8. Čudo od pola vekne
9. Bog daje šećer onima koji mu se redovno mole
10. Učenik koji se držao za lanac da se ne bi srušio od gladi
11. Koliko ćeš još dugo udarati drvetom o drvo?
12. Još jedan postupak pretvaranja prostog metala u zlato
13. Kako da stekneš obrazovanje kada razmišljaš o novcu?
14. Svetac koji je svojim učenicima oduzimao sve što su imali
15. Učenik koji je video svoje lekcije ispisane na suncu
16. Svetac koji je svoje najvrednije knjige bacio u bunar
17. Svetac koji je sve svoje knjige bacio u reku
18. Svetac koji je spalio sve što je napisao

19. Ostavi svoje knjige i mani se čitanja
20. Što više pišemo, to više patimo
21. Svetac koji je odlučio da se njegovi rukopisi zakopaju sa njim
22. Protresi drvo i uzmi plod
23. Ugladeni ne mogu dopreti do Boga
24. Kažnjavanje dečaka zbog lošeg vladanja
25. Nepismeni rob koji je protumačio najvišu filozofiju
26. Čvrsto drži Učiteljeva vrata
27. Svetac čija se duga kosa zakačila za nosiljku
28. Svetac koji je leteo da se sastane sa svojim Učiteljem
29. Tri uslova za poučavanje
30. Svetac koji je bio oličenje savršenstva
31. Najbolji prijatelj najvećeg sveca
32. Nastanak urdu jezika bio je božanski inspirisan
33. Želje su konji za jahanje
34. Naše željne akcije izazivaju rđave reakcije
35. Pokazivao je put ka Bogu udarcem u bubanj
36. Progrušano mleko i pirinač koji su izlečili hronični kašalj
37. Nauči tri vrste gladi

38. božanskoj ljubavi Udvaranje kao put ka
39. gori Srce zaljubljenog razbuktalo
40. žene Besmrtna ljubav čoveka i
41. svojom voljenom Svetac koji je bio lud za
42. pekla Zaljubljenik kojeg vatra nije
43. svaku zagađenost Ljubav je vatra koja sagoreva
44. istine voljen je od Boga Svako ko je zaposlen u delima
45. najizvanrednije na svetu? Koje su četiri stvari
46. hteo da ih se njegovi sledbenici odreknu Četiri stvari za koje je Prorok
47. nalaženje vere Petočlana formula za
48. slava je otrovna za prave tragaoce Publicitet donosi slavu, a
49. poseduje sveti prosjak Osobine koje treba da
50. crta istinske duhovnosti Jednakost za sve je osnovna
51. jorgan na tri dela Tri sveta čoveka koji su isekli
52. mogao da se odrekne sveta, a odricanje i nije neophodno Nema čoveka koji bi zaista
53. svetosti Sveti čovek koji se odrekao

54. guverner Sveti prosjak koji je postao
55. pedesetoj godini Svetac koji se oženio u
56. da bi imao sina Svetac koji je živeo samo zato
57. porodicu sa dve i po rupije mesečno Svetac koji je pomagao svoju
58. Duh čistiji od nebeske vode
59. svoje sinove Svetac koji je okarakterisao
60. Jedna rupija od stare dame bila je najdragoceniji dar
61. Odbaci lako dobijen poklon da bi stekao dvostruku sumu
62. Ne traži od Boga pomoć da ti je ne bi dodelio
63. Kako bez muke spaliti svoju kuću
64. Sin treba da ide stopama svoga oca
65. Svetac koji je plaćao svime što je imao - ne pitajući za cenu
66. Svetac koji nije video nikakvu korist od novca
67. Svetac koji nije znao šta je to novac
68. Samo-obuzdanost je autoput ka Bogu
69. Neuvežbani soko hvata vrapce kao plen
70. Svetac koji se zavetovao da nikada neće nositi cipele

71. naslađivati se Bolje je postiti nego
72. jeo samo po jednu urmu na dan Svetac koji je četrdeset dana
73. godišnje živeo od malo vode Svetac koji je šest meseci
74. pogači Svetac koji je živeo na uljanoj
75. brašna Čovek koji je jeo kreč umesto
76. razdelio svu svoju imovinu Svetac koji je preko noći
77. bogataševom domu Uslovi sveca za obed u
78. koji drum vodi u džamiju Nikada ne možeš biti siguran
79. nigde osim u Đamu Masđid Svetac koji nikada nije odlazio
80. Kakav je ovo nimaz (molitva)?
81. Sreća podrazumeva pet
82. molitvi dnevno
82. raj Uživanje u molitvi nadmašuje
83. Svetac izgubljen za svet
84. Bog te nije poslao da se igraš
84. u svetu
85. Kako ostati budan da bi mislio
85. na Boga?
86. Svako ko udahne bez
86. ponavljanja Božjeg imena traći svoje dragoceno vreme
87. Spasen od čoveka koji je
87. iskrsnuo iz reke

88. Učitelj koji se molio od sutona
do zore
89. Svetac koji je svoja vrata
zakrčio otpacima
90. Svetac koji nije video drvo
pod kojim se godinama molio
91. Kroz molitvu se svakoga dana
stiče novo znanje, čak i tokom hiljadu godina
92. Svetac koji nije dopustio da
se kralj moli sa njim
93. Brojanice koje su dovele
kralja pred svečeva vrata
94. Premijer kojem su molitve bile
važnije od položaja
95. Pravi posao ministra je
služenje narodu
96. Šumski jeleni stajali su oko
njega i nepomično ga gledali
97. Svetac koji je živio u šumi sa
lavovima
98. Svetac koji je jahao lava sa
zmijom kao bičem u ruci
99. Svetac čije su suze progorele
ruku
100. Svetac koji nije mogao da hoda, a ipak je igrao u zanosu
101. Suviše slab da stoji, suviše snažan da bi ga mogli obuzdati
102. Dečak koji je šest meseci živio u grobu
103. Svetac koji je propovedao i molio se iz svoje grobnice
104. Na četrdeset dana se obesio o drvo nad bunarom
105. Stajanje na jednoj nozi osam godina, držanje klina i čitanje
Kurana
106. Svetac koji dvanaest godina nije ništa jeo
107. Svetac koji je razdvojio svoje organe

108. Svetac čije su oči sve uništavale vatrom
109. Ako ne možeš da otvoriš bravu istine sa jednim ključem,
pokušaj sa drugim
110. Bog ne vidi tvoj izgled ni tvoje postupke, nego tvoj um
111. Učenik koji je dao svoju kćer za ženu svome Učitelju
112. Učini više od bratske podele svojih poseda
113. Svetac koji nikada u toku četrdeset godina nije uzimao
proizvode rada od svojih slugu
114. Svetac koji je spavao na hladnom patosu i pustio mačku da
uživa u njegovom udobnom krevetu
115. Mladić je išibao svoga konja a svetac je dobio rane
116. Jednoga dana lovac će cvileti poput lovine
117. Prolij onoliko krvi koliko su tvoje sluge prolile znoja
118. Svetac koji je preuzeo mesto zatvorenika
119. Dva sveca koji su podelili bolesnika da ga izleče
120. Sveci dolaze iz nevidljivog i nepoznatog
121. Tkač čiju su tkaninu pravile nevidljive ruke
122. Jedan pevač u dva udaljena grada
123. Sa sekirom, srpom i ašovom u Meku
124. Čovek koji je svake noći odlazio u Meku
125. Svetac koji je imao odelo koje mu je Prorok dao u snu
126. Učitelj koji se sastajao sa Prorokom Muhamedom svakog
petka noću
127. Svetac kojem je Prorok Muhamed otvorio vrata tajne riznice
128. Idi u Indiju i dokrajči tamošnji ateizam
129. Nema mesta bez Božijih ljudi
130. Gde je Prorok Muhamed oprao svoje ruke
131. Svetac koji je fenjere palio vodom
132. Čisti je raširio svoje cebe i ono je bilo prepuno zlata
133. Prosjak koji je imao dragocenosti napretek
134. Svetac koji je davao ljudima sve što bi poželeli
135. Gorki plod pretvorio se u slatke dinje
136. Obilna žetva dobijena bez semena

137. Svetac na čiju kuću je pala zlatna kiša
138. Svetac koji je mrtvaca vratio u život
139. Mrtvi mladić otvorio je oči i nasmešio se
140. Svetac čije ime leči zmijski ugriz
141. Boj se kazne Božje
142. Nema većeg dobročinstva od donošenja mira i utehe ljudima
143. Dok hiljade ljudi leže gladne na drumovima, kako Nizam-udin može da uživa u izvornom jelu i da zaboravi na taj jadni narod?
144. Čuvati novac je isto što i gajiti guju
145. Služi onoga ko te štiti, a ne onoga koga ti štitiš
146. Svet je lešina, a njegovi pretraživači su psi
147. Sebe smatraj mrtvim, a sve druge smatraj za busenje i kamenje
148. Vodi računa, da ne bi od tebe bilo zatraženo da položiš račun
149. Kada svetac naiđe na sveca
150. Izdahnuti sa svetim stihovima
151. Šta je svetac uradio pre nego što je umro
152. Učiniti nešto što ti se ne dopada može te ubiti
153. Silna oluja koja je preobratala kralja
154. Svetac koji se nije složio sa kraljem
155. Svetac čiji je jezik Muhamed Tuglak iščupao
156. Fakir koji je kralju pokazao glave njegovih rođaka koje je ovaj ubio
157. Odsečena glava koja je govorila "Alah Alah!"
158. Maulana koji nije želeo ništa od ovoga sveta
159. Čovek koji je podigao grobnicu za svetu odoru
160. Je li to komad gvožđa, kamena ili drveta?
161. Mlinski kamen oko svečevog vrata
162. Gde se dobri i loši ljudi okupljaju svakog petka uveče
163. Ko god se pomoli pred ovim kamenom otarasiće se svih nevolja
164. Donesi šećera teškog koliko i kamen da bi ti se ispunile želje
165. Poput mirisa Bog se rađa i nestaje u cvetu

- 166. Nema nikoga između Boga i sveca**
167. Između Boga i svetaca samo je jedan jezik
168. Sveti ljudi nikada nisu mrtvi

P R E D G O V O R

Kada sam 1947. napustio Pakistan kao izbeglica, moja poslednja poruka Muslimanima iz Lahorea dogodila se na Prorokov Dan u Vladinom koledžu, najuglednijoj ustanovi u Indiji pre njene podele, čiji sam bio student, a neko vreme i profesor.

Tom prilikom sam elitnom auditorijumu muslimanskih intelektualaca rekao da islam znači "samoodricanje i potčinjavanje Božjoj volji." A i hinduizam znači isto to. Da bi izbegao krvoproliće, Prorok Muhamed je za godinu dana odložio ulazak u Meku, rekavši: "Moj Bog može da sačeka još godinu dana!"

I postavio sam toj publici u Lahoreu prigodno pitanje: "Zašto i vi ne sačekate još godinu ili dve da steknete Pakistan mirnim putem i bez krvoprolića?"

Gospodin Abdul Kadir, ta legendarna ličnost Lahorea, čiji je sin kasnije postao ministar inostranih poslova Pakistana, složio se sa mnom i upozorio ljude da je uobičajena praksa britanskog imperijalizma bila da prvo "podeliš pa vladaš", a zatim "podeliš pa odeš" – ta deviza *divide et impera* koju su primenjivali širom sveta – u Sudanu, Palestini, Irskoj, Indiji, itd. Ali ko je tada bio voljan da to čuje?

Pa ni sada niko ne sluša glas istine. Svakoga dana naših života svi smo mi vođeni ka usudu uništenja. Ova knjiga podiže prst upozorenja da se spasete dok još ima vremena za to.

Kada sam posetio Lahore u leto 1978., poneo sam sa sobom rukopis ove knjige i engleski prevod Kurana. I desilo se malo iznenađenje, te sam bio srdačno primljen i upućen na improvizovan javni skup u 400 godina staru Šahi džamiju, najveću na svetu, na kojem sam publici preneo poruku Kurana i života muslimanskih svetaca. To je izazvalo novi talas entuzijazma među slušaocima.

Činjenica je da je islam dugo bio pogrešno shvaćen ne samo od ne-Muslimana, nego čak i od samih Muslimana.

Reč *islam* znači, prema *Kolumbija enciklopediji*, "pokornost Bogu, odnosno ugovor o miru sa njim". To je isto ono što je Isus Hrist govorio: "Oče, neka bude volja tvoja, a ne moja." A evo šta je Guru Sika rekao:

*Do tud bava sahi bali kar
Toun sadaslamat nirankar*

(Šta god da Ti potvrdiš, to je najbolje, jer si jedino Ti Savršen i Besmrtan.)

Prema tome, islam u osnovi liči na druge religije, prvenstveno na hinduizam, đainizam, budizam i hrišćanstvo, po suštini svoje filozofije.

Sve razlike koje su nastale između islama i drugih religija bile su posledica istorijskog razvoja i geografskih činilaca, pogrešnih tumačenja fanatičnih pristalica, i pogrešnih shvatanja kraljeva i političara koja su pogodovala njihovim imperijalističkim ciljevima.

Pre svega, jer to je najčešće krivo tumačeno, islam ne veruje u širenje religije uz pomoć mača ili sile; i muslimanski sveci oštro osuđuju muslimanske osvajače Indije, poput Muhameda Gaznavija, Muhameda Gorija i ostalih, koji su ugnjetavali hinduističko stanovništvo i silom ga preobraćali u islam.

Smatrati da je Indija bila osvojena od strane arapskih agresora pomoću mača predstavlja grubo iskrivljavanje istorije. Indusi nisu načinjeni od tako jevtinog materijala kako bi to indijska istorija koju su stranci pisali htela da poverujemo. Ako hrišćanstvo nije moglo da potisne hinduizam parama, silom i nagovaranjem, u poslednjih dve stotine godina za koje pouzdano znamo da se trudilo da to postigne, kako je onda islam mogao da pokori Induse silom i podstrekavanjem u hiljadu godina u koje nismo upućeni?

Činjenica je da hiljade Indusa nisu bile preobraćene u islam od strane muslimanskih kraljeva već od muslimanskih svetaca. Pouke, principi i običaji muslimanskih pirova i fakira bili su toliko besprekorni da je velik deo naroda dobrovoljno prigrlilo islam. U stvari, muslimanski kraljevi u početku nisu odobravali

preobraćanje Indusa u islam i kinjili su muslimanske svece što to čine.

Kada su muslimanski kraljevi postali svesni političkih interesa masovnog preobraćanja Indusa u islam kako bi ih iskoristili kao političke robove, tada je, da ironija bude veća, islam propustio da ostvari bilo kakvo dalje napredovanje među lokalnim stanovništvom. Činjenica je da su fanatični kraljevi poput Muhameda Gaznavija i imperatora Aurangzeba naškodili islamskoj stvari u Indiji a prisilna preobraćenja bila su malobrojna i beznačajna, i time su samo ograničili dalje širenje islama.

Istaknuto svojstvo islama je privrženost njegovoj najsvetijoj knjizi, Kuranu, koja je otkrovenje Boga Proroku Muhamedu, osnivaču islama. Jezik Kurana je arapski i on je univerzalno korišten diljem muslimanskog sveta. Otuda se Bog učestalo spominje kao "Alah" u muslimanskim molitvama i svetim zapisima.

Premda Kuran ne sadrži sistematsko izlaganje muslimanskih verovanja, iz njega je uprkos tome nastao usklađen skup doktrina, praktičnih dužnosti, obreda i zakona. Islamski etos je pokoravanje Božjoj volji. Njegovoj se Volji svi Muslimani pokoravaju. Oni Ga stalno slave i veličaju. Jedino u Njega se uzdaju. Bog uliva strahopoštovanje, transcendentalan je, svemoćan, pravedan, pun ljubavi, milostiv i dobar. Nijedno stvorenje ne može se porediti sa Njim. Muslimani se isključivo Njemu mole.

Muslimani traže posredovanje proroka i svetaca u svojim patnjama, mukama, uznemirenostima i stradanjima. Oni ne mole Boga ni za kakve usluge, ograničavajući svoju molitvu na iskazivanje zahvalnosti i obožavanja. Usled toga, muslimanski sveci imaju važnu ulogu u oblikovanju muslimanske naravi, kulture i tradicije.

Sa Bogom su povezani anđeli, obično predstavljeni kao Njegovi glasnici, koji podupiru Njegov presto, stražare pred vratima pakla, i služe kao posrednici. Glavni anđeli su Gabriel, Mihael, Izrael i Urijel. Đavoli su zli duhovi.

Prema islamu, Bog je ljudskom rodu pružio niz otkrovenja preko svojih proroka. Čovek stalno otpada od ovih proroka, a milostivi Bog mu šalje nove. Muhamed je poslednji prorok; a kada svet otpadne od "islama" (tj. "napusti Božju volju"), doći će do kraja sveta.

U toku vremena razvila se prilično detaljna procena o tome šta će se dogoditi na kraju sveta; ali definitivne nagrade i kazne ostale su nepromenljive. Presuda će se donositi na osnovu čovekovih postupaka. Raj dočekuje čestite, a Pakao pruža svoje kandže prema grešnima.

Čak i prema zakonima nauke, akcije i reakcije su jednakog intenziteta i oprečne. "Kako poseješ, tako ćeš i požnjeti", to je očigledno životno pravilo. Kao što stoji u Vedama: "Sadnica paprike neće uroditi ružama, niti se ruže pretvaraju u trnje ili čičak." I: "U Velikom Putovanju života, ništa od mnoštva uzroka ne nestaje. Čak ni uzaludni dim nije izgubljen u nebesima."

Pravi Musliman ne pravi razliku između vere i postupaka. Oboje su neophodni i uzajamno se dopunjavaju. U islamu postoji pet dužnosti koje su *sine qua non* pobožnosti:

PRVO: Jednom u svome životu vernik mora izjaviti sa punim razumevanjem i apsolutnom saglasnošću: "Nema boga do Boga, a Muhamed je Njegov prorok."

DRUGO: Pet puta dnevno on mora da se moli – u zoru, u podne, posle podne, u suton i nakon što padne noć. Ove molitve su određene i praćene tradicionalnim položajima tela, a prethode im ritualna pranja. Kada se moli, Musliman pokriva svoju glavu, uklanja cipele, i stavlja pod sebe ćilim. Neprekidno se klanja.

TREĆE: Musliman mora darežljivo da daje prilog. To je propisani prilog. Takođe je dužan da pruži i neki prilog iznad propisanog minimuma. U mestima gde je islam državna religija, ove propisane priloge često skuplja država.

ČETVRTO: Muslimani moraju da poste u mesecu Ramazanu. Fizički slabi, bolesnici, vojnici i neki drugi su izuzeti.

PETO: Jednom u svome životu Musliman mora da pođe na hodočašće (hađ) u Meku. Značaj ovog hodočašća teško da može biti precenjen. Ono ujedinjuje Muslimane više od ičega. U Meki se žitelji Jave upoznaju sa crncima iz Senegala i albanskim gorštacima – svi okupljeni sa istom svetom namerom.

Obrezivanje, iako veoma rasprostranjeno, ne spominje se u Kuranu. Islam je, naravno, utemeljen na Kuranu, svetoj knjizi. Suna je staza, odnosno primer proroka, koji dopunjava Kuran.

Suna je sastavljena od zbirki tradicionalnih, etičkih izreka, i od događaja iz Muhamedovog života. Suna je gotovo jednako značajna za islam kao i Kuran, pošto se u njoj nalaze sve razrade učenja iz Kurana, koje su bitne za čvrsto ustanovljenje muslimanske vere.

Najvažnija od svih izreka koje se pripisuju Muhamedu je ova: "Moja zajednica nikada neće pristati na greh." Princip koji ona izražava naziva se IDMA, islamski sporazum, i u skladu sa njom svaki

Musliman zna da je verovanje koje je gajila većina Muslimana u istoriji uvek bilo ispravno, i da praksa (npr. kult svetaca) koja je u istoriji uglavnom bila dopuštena od Muslimana mora biti pravilna i korisna.

Prema tome, Kuran, Suna i Iđma su tri temelja islama. Iđma je ono što je islamu pružilo univerzalnost nazora, neprekidnu saglasnost sa prošlošću i trajnu prilagodljivost.

Iako je Iđma dala Muslimanima glas autoriteta, oni su bili sačuvani od interne netolerantnosti i nevolja ekstremnog sektaštva tako što su stalno imali na umu reči Proroka Muhameda: "Razlika u mišljenjima u mojoj zajednici je božanska blagodat."

Zvanični početak islama poznat je kao Hidžra i odigrao se 622.godine posle Hrista. Prema tome, da od Hidžri ere dobijemo hrišćansku eru treba da dodamo 622 godine svakom Hidžri datumu navedenom u životima svetaca u ovoj knjizi.

U vekovima posle smrti Proroka Muhameda (632.godine nove ere), islam se brzo proširio po Aziji, Africi, delovima Evrope, i sve do Španije. U Indiju je stigao takoreći odmah posle smrti Proroka Muhameda preko svetaca i sufija navedenih u ovoj knjizi.

Mnogi muslimanski sveci u Indiji prethodili su muslimanskim kraljevima. Pogrešno je reći da je islam mačem osvojio Indiju.

Islam je Indiju osvojio ljubavlju. U Indiji je bilo Muslimana pre nego što je ijedan muslimanski kralj napao zemlju. Muslimanski sveci nisu došli po tragovima muslimanskih kraljeva; pravilnije je reći da je bilo upravo obrnuto.

Indija nije bila osvojena MAČEM muslimanskih kraljeva nego REČIMA muslimanskih svetaca!

1

Učini druge boljima od sebe

Kvađa Mohi-udin Karohi bio je svetovan čovek. Provodio se u društvu kraljeva. Njegovi preci raspolagali su veličanstvenim imanjem.

Ali kada je stupio u kontakt sa Hazratom Nizam-udinom, Kvađa Karohi se odrekao sveta.

Kada je sultan Ala-udin postao kralj Indije, želeo je da Kvađa Karohi bude u njegovoj službi, te je Hazratu Nizam-udinu poslao izaslanika da zahteva Karohijeve usluge. Nizam-udin reče izaslaniku: "Kvađa se obučava za značajniji posao."

Kraljev se izaslanik na to razgnevio i zapitao: "Zar ti svakoga hoćeš da učiniš sličnim sebi?"

"Ne, nego boljim od sebe", odvrati Nizam-udin.

2

Govori sa ljudima o onome što shvataju!

Maulana Šajkin živeo je u Manakpuru i narod se često tiskao oko njega ne bi li dobio njegove blagoslove.

Ako bi mu neko doneo hranu, on bi uzeo jedan zalogaj, a ostalo bi vratio donosiocu.

Jednom su mu došli neki zemljoradnici, i on ih je upitao: "Jesu li vaši bikovi potpuno zdravi? Jesu li vam usevi solidni?"

Šeik Asam-udin Manakpuri zapita ga: "Zašto tim ljudima postavljaš takva pitanja?"

Učitelj odgovori: "A šta ti ljudi znaju o obrazovanju i prosvećenosti? Kada im postavim njihova pitanja, to ih čini srećnim i vraćaju se kući zadovoljni."

Jednoga dana je Prorok Muhamed trčao, a kada su ga upitali koji je razlog tome, on reče: "Od budale je najbolje bežati."

Nema svrhe govoriti o onome što prevazilazi nečiju moć shvatanja, i zbog toga je Isus Hrist rekao: "Ne bacaj bisere pred svinje."

3

Zašto ne možeš da zatvoriš šaku otpozadi?

Narnaul je varošica u blizini Ketrija, čuvena po rudnicima bakra, a nalazi se u Radžastanu. U njemu se nalaze brojne grobnice istaknutih muslimanskih pirova i fakira.

Kabi Šamas-udin Šajbani putovao je iz Delhija u Narnaul za vreme vladavine kralja Muhameda bin-Tuglaka. Nije u njemu našao mir koji je tražio, pa je preduzeo hodočašće u Meku. Usput je zastao da predahne u džamiji u Guđaratu.

Tamo je školski učitelj prenosio narodu svetovnu pamet. Govorio je: "Pogledajte ovu šaku. Kada je zatvorim, ona je zatvorena, a kada je otvorim – otvorena je." Bio je materijalista i ateista.

Kabi Šajbani zapita ga: "Ako si gospodar svoje ruke, zašto je ne zatvoriš otpozadi?"

Time je ukazao na postojanje Alaha izvan čovekovog manipulisanja fizičkim organima.

Guverneru Guđarata dopala se njegova mudrost pa mu je dao za ženu prelepu robinju koju je doveo iz Arabije.

Tako je Šeik Šajbani ostao tu da živi u blagostanju.

4

Kako ti se mogu otvoriti kraljevske dveri

Kvađa Taki-udin Noa bio je sin Hazrat Nizam-udinovog brata. Znao je Kuran napamet.

Jednoga dana Hazrat Nizam-udin pozvao je dečka i dao mu ovaj zlatan savet:

"Pokloni sve što ti je dato. Ništa ne čuvaj za sebe. Ako nemaš ništa, neka te to ne zabrinjava, jer Bog će ti sve dati. Nemoj prihvatati nikakve veličanstvene poklone niti zemljišta, jer sveti ljudi nisu tražioci milostinje. Ako ovako budeš činio, otvoriće ti se kraljevske dveri!"

I tako je zaista i bilo!

Kvađa Noa patio je kada je bivao dovođen u iskušenje da prihvati veličanstvene poklone i zemljišta.

"Ne dovedi me u iskušenje", molio se Isus Bogu. Kada mu je Satana rekao: "Pokloni mi se i učiniću te Kraljem sveta", Isus je odgovorio: "Sklanjaj se od mene, Satano!"

5

Bog traži od mene da kažem da će ovo dete doseći tako visok položaj da će mu sva vrata dvorca biti otvorena

Šeik Burhan-udin Mahmud bio je istaknuti učenjak na dvoru kralja Gajas-udina Balbana.

Jednom, kada je šeik Burhan bio dete od jedva šest godina, išao je na pijacu sa svojim ocem.

Nenadano se izgubio u šarolikoj gomili, pošto je veliki svetac, Maulana Burhan-udin Marginani, prolazio tim putem.

Dečak je u gužvi bio razdvojen od svoga oca i pratio je sveca očiju razrogačenih u čudu.

Kada je Učitelj primetio da dečak ide za njim, rekao je: "Bog hoće da izjavim da će ovo dete stasati u istaknutog učenjaka svoga vremena."

Kada je dečak još dugo nastavio da prati sveca, Učitelj ponovo pogleda iza sebe i reče: " Bog traži od mene da kažem da će ovo dete doseći tako visok položaj u životu da će mu sva vrata dvorca biti otvorena."

I to proročanstvo se uistinu ostvarilo.

6

I blagoslovi svete osobe mogu se ukrasti

Sajad Nur-udin Mubarak Gaznavi bio je Šeik-ul-Islam (vrhovni verski poglavar islama) u vreme vladavine kralja Šams-udina.

Jednom je neki trgovac zamolio Šeik-ul-Islama da blagosilja njegovog sina i rečeno mu je da sledećeg jutra dovede sina, u vreme kada Šeik vrši svoje molitve. Neka druga osoba je to čula i dovela svoga sina pre trgovca. Kada se trgovac pojavio pred njim sa svojim sinom, Učitelj mu reče: "Već sam dao svoje blagoslove!"

Jednom ga je prilikom narod Gaznavija zamolio za kišu tokom perioda velike suše. Učitelj je odšetao u baštu, a narod ga je pratio. Rekao je baštovanu: "Stabla ti se suše. Zašto ih ne zalivaš?"

Baštovan mu odgovori: "Stabla pripadaju meni. Zalivaću ih kako i kada je meni volja."

Svetac tada reče narodu: "Svet je Božija bašta. On će mu dati vode kada mu bude po volji."

Posle toga je pao pravi pljusak.

Drugom prilikom, kada u Delhiju nije bilo kiše a narod ga saletao da se moli za nju, podigao je ruke ka nebu i rekao: "O, Alah! Ukoliko ne pustiš kišu, prestaću da živim u bilo kom naseljenom mestu." Istoga časa kiša se izlila na Delhi.

7

Jedino Bog poseduje kraljevsku raskoš

Šeik Nur-udin bio je sin šeika Kutb-udina Manavara.

Jednom, dok je još bio mali, šeik Nur-udin je otišao u dvor sultana Muhameda bin-Tuglaka, cara Indije.

Dečak je bio toliko zapanjen veličanstvenošću i raskoši kralja i dvorjana da se nakratko oduzeo i pao onesvešten.

Smesta je začuo glas svoga oca: "Jedino Bog poseduje kraljevsku raskoš."

Dečak je momentalno ustao, dobio iskrnu prosvetljenja, i ostatak svoga života posvetio predanosti Bogu i uzvišenim životnim pobudama, umesto klanjanja ljudima od bogatstva i vlasti.

8

Čudo od pola vekne!

Maulana Hamid bio je učenik Hazrata Šeika Nizam-udina. Postao je slavan pod imenom Hamid Kalander.

Jednoga dana, kada je Nizam-udin prekinuo svoj post, Nladi Maulana Hamid nalazio se pored njega. Nizam-udin je presekao veknu hleba nadvoje, i jednu polovinu sam pojeo a drugu pružio dečaku. Hamid je zamotao taj komad hleba u rukav.

Kada je mladi Hamid napustio Nizam-udinovu kuću, okružili su ga neke akrobate. "Daj nam polovinu hleba koju si poneo od šeika Nizam-udina", zahtevali su. Dečak se iznenadio. "Otkud sad oni znaju da imam pola vekne hleba?", pitao se. "Niko od njih nije bio tamo kada mi je sveti čovek dao pola vekne."

Dečak je smesta izvadio tu polovinu vekne i dao je akrobatama, koji su je među sobom razdelili, seli na prag i pojeli je.

Njegov ga je otac zapitao šta je uradio sa hlebom. Kada mu je odgovorio da ga je dao akrobatama, ovaj se naljutio na njega pošto se radilo o svetom daru. Tako uznemirenog uma, Hamidov otac se pojavio pred Nizam-udinom. Ovome je bilo poznato sve što se dogodilo. Rekao je: "Maulana Tađ-udine! Možeš biti uveren da će tvoj sin biti sveti akrobata!"

Zatim Nizam-udin reče dečaku: "Idi i uči ime Božje u nekom zabačenom ćošku."

Maulana Hamid otišao je u Kilokeri, gde je mnogo godina obavljao svoje molitve na obali reke Jamune. Sedeo je pod drvetom

odakle nikoga nije video i niko nije video njega. Mrvio je travu i od nje pravio hleb, i to mu je bila sva hrana.

9

Bog daje šećer onima koji mu se redovno mole

Baba Farid-udin Gandšakar rodio se 1173.godine naše ere u Kotvalu blizu Multana, i bio je savremenik Hazrata Šeika Zakarije iz Multana.

Njegov otac, Maulana Kamal-udin, pripadao je porodici kralja Faraka Šaha od Kabula. Majka mu se zvala Bibi Kasima Katun, a bila je kći Maulane Nakbandija.

U cilju podsticanja dečaka na molitve, njegova je majka običavala da stavi paketić *šakara* (šećera) ispod prostirke na kojoj se on molio, pa bi mu govorila: "Bog daje šećer onima koji mu se redovno mole."

To je bio razlog iz kojeg je on bio preterano tačan po pitanju molitvi i tako je od ranog detinjstva stekao naviku redovnog obavljanja molitvi. Iz istog je tog razloga postao poznat kao "Gandšakar", budući da je njegova predanost duhovnom pozivu počela od šećera.

Poznato je i to da je u kasnijem životu mnogo dana postio, a u trenucima razdiruće gladi stavljao bi šljunak u usta, i ovaj se pretvarao u šećer!

Baba Farid došao je u Multan radi školovanja i tu je započelo njegovo rano spiritualno učenje. Sa deset godina ne samo da je znao Kuran napamet, nego je postao i izvrsno upućen u arapski jezik. Još u mladosti je bio smatran za jednog od vrhunskih naučnika svoga vremena.

Kada je Hazrat Kvađa Kutb-udin Baktijar Kaki došao u Delhi, Baba Farid mu je ukazao dužno poštovanje i izrazio želju da postane njegov učenik, ali Kaki ga je odbio rekavši: "Ja nisam svetovna osoba; ja sam kraljevo zadirkivalo."

Baba Farid je iz Multana otišao u Korasan u višu školu, a potom je proputovao muslimanski svet, od Multana do Meke i Medine. Kada se vratio u Indiju, zaputio se pravo u Delhi i postao učenik Kvađe Kutb Kakija.

Babi Faridu nisu lako padale izluđujuće gužve u Delhiju. Stoga je prešao u mali grad Hansi i posvetio se molitvama. Tamo je ostavio svoga sledbenika Šeika Đamal-udina da se bavi njegovom duhovnom misijom, dok je on sam prešao u Pakpatan, tadašnji veliki grad u Pandžabu, čiji su stanovnici bili nevernici i umeli su da kinje i proganjaju svece i sadue, pirove i fakire.

Sedeći na čebetu ispod drveta, Baba Farid se u Pakpatanu posvetio molitvama. Svojoj je porodici našao stan u blizini Dame Masđid u gradu, ali on lično je boravio ispod drveta. Njegova se misija vremenom širila i narod se priklonio vršenju Božje službe. Kazi mu je zavideo na popularnosti, ali nije uspeo da Babi Faridu nanese nikakvu štetu.

Reputacija Babe Farida razglasila se širom muslimanskog sveta. Skupine razboritih ljudi dolazile su iz svih delova zemlje da dobiju pouke pokraj nogu Babe Farida. Umro je u devedeset i petoj godini života, 5. muharama, 646.godine hidžri (1268. nove ere).

Život Babe Farida bio je veoma jednostavan. Nosio je isključivo iznošenu i pocepanu odeću. Jednom mu je jedan učenik poklonio skupo odelo koje je Baba samo na trenutak obukao i zatim ga skinuo, rekavši: "Nošenje nove odeće ne pričinjava mi toliko zadovoljstvo kao nošenje stare odeće."

Baba Farid imao je samo jedno malo čebe na kojem je sedeo danju i pod kojim je spavao noću. Čebence je bilo toliko kratko da nije moglo da pokrije i njegove duge noge, pa je morao da spava zgrčen. Nije koristio jastuk.

Uprkos tome što se podvrgavao brojnim postovima i dugotrajnim askezama, Baba Farid je bio izuzetno dobrog zdravlja. Pre svake molitve bi se okupao, što će reći, pet puta na dan.

Gde god je Baba Farid živeo, narod se okupljao u velikom broju. Govorilo se: "Ako bi njegov rukav bio stavljen na zid, ljudi bi ga toliko izljubili da bi se pretvorio u krpe!"

Kralj Nasir-udin ponudio mu je četiri sela i novac na dar, ali on je vratio potvrdu o vlasništvu, rekavši: "Prosjacima ne trebaju posedi."

Jednom je čuveni pesnik Šams-udin pročitao pesmu u njegovu čast. Nakon što je saslušao pesmu, Baba Farid ga upita: "Zašto si sastavio ovu pesmu?"

"Ja sam siroti pesnik", odgovori ovaj, "i želja mi je da se moliš za mene."

"Idi", reče mu Baba Farid, "molim se za tebe."

Pesnik je otputovao u Delhi, gde ga je kralj odredio za svoga ministra!

Navedimo i neke od poznatih izreka Babe Farida:

- I. "Ne odustaj od svog entuzijazma kada su ljudi oko tebe bez entuzijazma."
- II. "Žudnja da budeš zadovoljan svetom je znak slabosti."
- III. "Gledaj na druge kao na sebe samog, inače će se svetiljka stvarnosti ugasi."
- IV. "Uvek se plaši osobe koja se plaši tebe."
- V. "Neka tvoje unutarne bogatstvo bude veće od spoljašnjeg."
- VI. "Sa prijateljem u čiju se pokvarenost tvoje srce osvedočilo treba smesta prekinuti sve odnose."

Svi sinovi Hazrata Nizam-udina od Delhija bili su porod Baba Faridove kćeri. I njegovu grobnicu takođe je sagradio Nizam-udin.

Učenik koji se držao za lanac da se ne bi srušio od gladi

Kazi Nasir-udin Gombadi bio je sveti čovek velike prosvećenosti.

Nije uz sebe zadržao nikakve svetovne posede i nije imao naklonosti prema bogatstvu i moći.

U njegovoj su se školi učenici držali za lanac kako bi izbegli padanje usled potpune izgladnelosti izazvane postom.

Učiteljeva grobnica nalazi se u Đaunpuru.

Koliko ćeš još dugo udarati drvetom o drvo?

Šah Nur bio je sledbenik Šaha Davuda. Bio je to čovek velikog obrazovanja i duhovnog postignuća.

U početku, Šah Nur je radio kao perač.

Jednog je dana prao odeću na drvenoj dasci, omekšavajući odeću prakljačom, kada naiđe Šah Davud.

Šah Davud reče Šahu Nuru: "Koliko ćeš još dugo udarati drvetom o drvo?"

Za Šaha Nura je to bio znak, te je napustio svoju profesiju perača i pridružio se skupini Šaha Davuda. Nadaleko je raširio misiju svoga Učitelja.

Jedan od njegovih sledbenika, Kaifa Saik Parik, živeo je u Ambali i propagirao poslanstvo svoga Učitelja od vladavine Šaha Bahola do vladavine kralja Akbara.

Još jedan postupak za pretvaranje prostog metala u zlato

Šeik Baha-udin Đaunpuri naumio je još u svojoj mladosti da pronađe Boga. Tada je bio student u Đaunpuru.

Šeik Husein, koji je bio alhemičar, jednom je prilikom posetio Đaunpur i sažalio se na sirotog studenta.

Učitelj reče učeniku: "Hajde sa mnom u šumu."

Šeik Husein poveo je mladića u šumu i napravio zlato za njega, i rekao mu: "Kada potrošiš ovo zlato, dođi ponovo k meni. Napraviću ti još zlata."

Šeik Baha-udin se nasmešio i rekao Učitelju: "Ja od tebe očekujem drugačiju vrstu alhemije."

Učitelj je bio zadovoljan odgovorom i inicirao ga u Božju mudrost.

Kako da stekneš obrazovanje kada razmišljaš o novcu

Kazi Abdul Kadir bio je apostol Hazrata Šeika Nasir-udina Mahmuda. Bio je veoma ubedljiv u govoru, pesnik, i istaknuti znalac arapskog.

U doba svoga školovanja često je odlazio kod Šeika Nasir-udina Mahmuda i sa njim razmatrao duhovna pitanja.

Jednog je dana Kazi Abdul Kadir nabasao negde putem na grumen zlata i rekao svojoj majci: "Zakopaćemo ovaj komad negde u zemlju."

Pošto je dao majci ovo uputstvo, Kazi Kadir je otišao i priključio se društvu Šeika Nasir-udina Mahmuda.

Čim je Šeik Mahmud ugledao svoga učenika, rekao mu je: "Kako možeš da stekneš znanje kada razmišljaš o zakopanom zlatu?"

Student je klekao i zamolio za oprostaj.

Kazi Kadir je umro 791.godine nove ere, u osamdeset i osmoj godini života. Njegovi preci došli su iz Đaunpura u Delhi, gde se i sada nalazi njegova grobnica.

14

Svetac koji je svojim učenicima oduzimao sve što su imali

Sajad Đalal-udin Bukari bio je učenik Šeik-ul-Islama, šeika Ruk-udina Abul Fata Kurešija i šeika Nasir-udina Mahmuda. Voleo je društvo Hamama Abdulaha Jafikija od Meke. Njegova sabrana dela poznata su kao *Kazana-e-Đalali* (Riznica lepote). Mnogo je putovao po stranim zemljama i uživao u Alahovoj divoti i blagoslovima.

O Sajadu Bukariju se govorilo da je lišavao svoje učenike svega što su posedovali pre nego što bi počeo da ih poučava, kako bi ih nagnao da se u potpunosti usredsrede na istinu a da im pažnja pri tom ne luta i ne bludi u pogrešnim pravcima.

Šeik Amam-udin, brat Šeika-ul-Islama šeika Amin-udina, reče neposredno pre nego što će izdahnuti: "Sajad Đalal-udin Bukari krenuo je iz Multana da se sretne sa mnom. Međutim, dok je putovao, Satana mu je rekao da sam preminuo. Zbog toga je odlučio da prvo ode u Meku, a ovamo će doći u povratku. Kada dođe prenesite mu moje uvažavanje."

Bila je to čista istina i upravo se tako dogodilo.

Sajad Bukari je u starosti sve napustio i otišao u Meku. Bio je kalif četrnaest porodica. Za vreme vladavine kralja Sultana Ferozea

mного puta je dolazio iz Uča u Delhi. Kralju je predstavljalo veliko zadovoljstvo da ga služi.

Sajad Bukari napisao je u svom *Kazana-e-Đalali*: --

Šeik Muhi-udin Abdul Kadir Đilani rekao je:

"Srećan je čovek koji je video Boga.

Srećan je čovek koji je video onoga koji je video Boga.

Srećan je čovek koji je video onoga koji je video onoga koji je video Boga."

S tim u vezi on je citirao šeika Bah-udina Zikariju, koji se osećao srećnim pošto je video osobu koja je videla šeika Šahab-udina Sarvarija koji je, pak, video šeika Muhi-udina Abdul Kadir Đilanija.

Priča se da je jednom prilikom, kada je iznenada izbio požar, uzeo šaku prašine i bacio je u pravcu vatre, izvikujući iz sveg glasa ime: 'Šeik Muhi-udin Kadir Đilani!'

I vatra se istoga trena ugasila.

15

Učenik koji je video svoje lekcije ispisane na suncu

Hazrat Maulana Šahbaz Muhamed Baba Bagalpur rodio se 1569.godine, za vreme vladavine kralja Šera Šaha Surija. Bio je sin Maulane Sajada Šaha Muhameda i unuk Hadži Ker-udina. Njegovi preci došli su iz Bukare. Bio je i dalji potomak Hazrata Imama Huseina.

Otišao je u Kanaud radi naprednijeg obučavanja, a zatim u Bagalpur radi širenja islama. Pričalo se da je Hazrat Abu'Ali Kalandar od Panipata prorekao njegovo rođenje i duhovno uzdizanje, kao i njegova čudesna dostignuća, dvesto godina pre njegovog dolaska na svet.

Kada bi poželeo da sazna nešto o bilo čemu što se događa u svetu, samo bi pogledao ka suncu i našao na njemu ispisan odgovor koji mu je bio potreban. Jednom su se studenti iz njegove klase požalili učitelju da Šahbaz gleda u sunce umesto u svoj udžbenik.

"A zbog čega ti gledaš u sunce?", učitelj ga je ljutito upitao.

"Moja lekcija je tamo ispisana", odgovorio je.

Kada je učitelj pogledao u sunce, zaista je ustanovio da je njegova lekcija bila na njemu ispisana.

Šahbaz je u mladosti bio lep i očaravajuć momak. Dok je studirao u Kanaudu, prelepa mlada devojka proganjala ga je dan i noć. Konačno ga je zatekla na usamljenom mestu i pokazala mu svoje grudi.

"Pritisni ova prsa", rekla mu je.

On ih je pritisnuo i obe su dojke potpuno iščezle. Kada je videla šta se dogodilo, devojka je bila strašno potištena. Zamolila ga je da joj vrati grudi, i on joj je udovoljio.

Zbog nestašice lampi u školi, Šahbaz je svoje učenje obavljao uz fenjer obližnjeg prodavca. Jedne noći se pred dućanom održavala svadba. Muzika i igranka trajali su čitave noći. Sledećeg dana prodavac ga je upitao: "Jesi li uživao prethodne noći?"

"U čemu uživao?", pitao je Šahbaz.

"U svadbi!", uzviknuo je prodavac. "Muzika, orkestar, igranka i pesma cele noći! Udaranje bubnjeva!"

"Ništa ja nisam video", reče Šahbaz. "Niti sam išta čuo."

Bio je toliko zadubljen u učenje da ništa nije moglo da ga omete dok se njime bavio.

Prodavac bi ga često pozivao na ručak, ali on je uporno odbijao njegovu ponudu. Kada je prodavac jednom počeo da insistira, on mu reče: "Ti ne bi bio u stanju da me nahraniš."

Ali prodavac je i dalje navaljivao, te je on najzad otišao u njegovu kuću na ručak.

"Šta bi želeo da pojedeš?", upita ga prodavac.

"Gi (prečišćeni maslac)!", odgovori Šahbaz.

Prodavac donese kilogram gija, koji ovaj pojede i zatraži još. Potom mu donese dve kile gija i Šahbaz ih pojede i zatraži još. Na kraju mu donese još četiri kile, koje student pojede i zatraži još.

Konačno Šahbaz primeti da su prodavčeve obrve izvijene od žalosti i zatraži da se sve posude u kući prekriju platnom. Kada je to učinjeno, reče: "A sada otkrij sve te lonce!"

Kada su sve posude ponovo bile otkrivene, u svima njima je pronađen gi!

Jednom prilikom je car Šah Đahan došao da upozna Hazrata Bagalpurija dok je ovaj držao predavanje, ali Hazrat mu nije ukazao nikakvu pažnju. Na kraju je kralj istupio napred i rekao mu: "Gospodine, došao sam da te upoznam. Mogu li da te pitam nešto?"

"Ti žudiš za carstvom", reče mu Učitelj. "Ali ako strogo ne poštuješ i ne slediš Kuran, sve ćeš izgubiti."

16

Svetac koji je svoje najvrednije knjige bacio u bunar

Sultan Đalal-udin Kureši bio je Božji čovek koji je skitao divljim predelima. Nosio je vrlo oskudnu odeću – isključivo zbog žena!

Odrekao se sveta još u mladosti. Smatrao je da kućevlasnički život nije podesan za božansku stazu. Gde god bi otišao, ljudi su se tiskali oko njega, ali on nikoga nije proizveo u svoga učenika. Govorio je: "Ja imam samo jednog sledbenika, Šjama, koji luta divljinom."

Sultan Kureši bio je vrsni poznavalac arapskog, persijskog i hindi jezika. Srdačno je govorio, ali kada bi se diskusija zaoštrila odlazio je u divljinu.

Citirao je Alaha: "Onoga ko me ne zaboravlja u svome srcu, ni ja ne zaboravljam u svome srcu; a ko me ima na umu na nekom skupu, i ja njega imam na umu na izvrsnijem skupu."

Jednom su mu njegovi posvećenici poklonili zbirku njegovih dela. Prihvatio je taj dar i bacio ga u bunar!

Pet godina je posvetio pisanju upravo tih rukopisa, i za to vreme se hranio lišćem i nije video nijednog jedinog čoveka!

U pustinji Admera naišao je na mladića koji je bio neizmerno lep. Pratio ga je, i mladić mu je preneo tajni nauk nebeskog znanja. Umro je 948.godine hidžri.

17

Svetac koji je sve svoje knjige bacio u reku

Šeik Šaraf-udin Abu'Ali Kalandar je najčuveniji svetac Panipata. On je jedan od najproslavljenijih mudraca. Sledio je stazu krajnje uzdržljivosti.

Prva stvar koju je učinio na uzvišenoj stazi nepoznate mudrosti bila je da sve svoje knjige baci u reku. Nijedan od njegovih rukopisa nikada nije objavljen. Ostalo je samo nekoliko poslanica, koje pokazuju njegovu veličinu i način razmišljanja.

Te poslanice nose poruku univerzalne ljubavi, odricanja, revnosnog traganja za istinom, i služenja čovečanstvu.

Jednom su mu brkovi postali veoma dugački, ali niko nije imao hrabrosti da mu predloži da ih obrije. Konačno je Maulana Zija-udin Sanami uzeo par makaza i dohvatio ga za bradu da mu odseče zulufe. Od tog doba ih je ljubio i govorio: "Ovo je dobijeno na stazi islama."

Govorio je: "Kada pojmiš lepotu, postaješ jedno sa Voljenim i svaka razlika između zaljubljenika i Voljenog nestaje."

Govorio je: "O, pokloniče! Otvori oči svoga uma i pogledaj šta je Ljubavnik učinio za tebe u svojoj ljubavi. Kakve je prizore zbog tebe stvorio! Lepota drveća i njihovih nebrojenih plodova rođena je iz ljubavi! Svaki plod ima drugi ukus! Drvo je proizvelo slatke plodove, a ništa ne zna o njihovoj slatkoći! Mošus u utrobi jelena stvoren je za tebe; sam jelen ništa ne zna o njemu! Sandalovina je stvorena zbog Tebe. Ni ona ništa o sebi ne zna.

"O, brate! Spoznaj sebe. Kada sebe spoznaš, razumećeš misteriju ljubavi. Kada budeš posmatrao lepotu u ogledalu ljubavi, zanemećeš."

18

Svetac koji je spalio sve što je napisao

Šeik Muhamed Hasan bio je stariji sin šeika Hasana Tahira.

Kad god bi izašao iz svoga boravišta, svakome ko bi se zatekao pred njim rekao bi njegovu prošlost, sadašnjost i budućnost.

Rođen je u Đaunpuru, živeo je u Agri, a sahranjen je u Delhiju.

Posle jutarnjih molitvi čekao je na noć kao što ljubavnik čeka voljenu osobu! Kad bi se spustilo veče, ulazio je u svoju samotnu ćeliju i zatvarao vrata. Palio je sveću i udubljavao se u čitanje i pisanje.

Sve što je ikada napisao, spalio je ili isekao u komadiće!

Ništa od njegovih rukopisa nije ostalo izuzev nešto malo listova. Ovo su neki od njegovih navoda: --

- I. "Znaj da je svet takav da ga ne možeš razotkriti izuzev pomoću svojih žudnji."
- II. "Postoji jedan svet koji ti je dao oči, uši i srce. Postoji i drugi svet koji se ne može otkriti izuzev putem intelekta."

III. "Razum je svetlost koju Bog smešta u srce istinskog vernika."

19

Ostavi svoje knjige i mani se čitanja!

Šeik Fata-ulah Avadi bio je apostol Hazrata Šeika Sadr-udina Hakima.

Godinama je sticao i pružao obrazovanje blizu Šamsi minareta Dame Masdid u Delhiju.

Vršio je mnoga isposništva i pročišćavao se, ali ipak nije stekao prosvetljenje i zbog toga se požalio svome Učitelju.

Hazrat Hakim mu reče: "Ostavi svoje knjige i mani se čitanja!"

Šeik Avadi je učinio kako mu je rečeno, ali ipak nije mogao odmah da se razdvoji od nekih stvarno izvanrednih knjiga. Međutim, i njih je razdelio dok se uspinjao putem svetlosti.

Jednoga dana su ga ljudi zatekli na obali reke Đumne kako pere vodom svoje divne knjige – i plače!

Rekao je: "Nije lako odreći se svojih omiljenih knjiga, ali posle određenog stupnja prosvetljenja knjige postaju breme tegleće marve i smetnja za autentično napredovanje."

20

Što više pišemo, to više patimo!

Sajad Muhamed bin Džafar bio je apostol Hazrata Nasir-udina Mahmuda Čiraga od Delhija. Ubrajan je među najveće svece. Ono

što je on napisao o duhovnom prosvetljenju preneražava ljudsku imaginaciju.

Sajad Džafar bio je tražilac istine i Bog ga je blagoslovio dugim životom. Živeo je od vremena vladavine sultana Muhameda bin-Tuglaka pa sve do perioda sultana Balola. Tada mu je moralo biti već blizu sto godina; inače, njegova je porodica bila poreklom iz Meke iz koje su došli u Delhi, a potom se nastanili u Sirindu u Pandžabu, gde se nalazi i njegova grobnica.

Govorio je: "Ono što vidim svojim očima, iznova vidim očima svoga uma; a ono što čujem svojim ušima, iznova čujem ušima svoga uma.

"Postoje mnogi besmrtni sveti ljudi koje sam sretao gore u hladnim planinama i dole u užarenoj pustinji, koji žive od smole sa stabala i od insekata.

"Upamti da ništa što sveta osoba napiše nije bez dokaza ni bez svedoka.

"Tokom dvadeset i jedne godine moj je život bio ekstaza i nisam znao ni gde sam ni ko sam.

"Sve što je sa mojeg jezika silazilo na moje pero takođe je silazilo i u moje srce da bude primenjeno.

"O, voljeni! što više pišem, na sve više teškoća nailazim."

Svetac koji je odlučio da se njegovi rukopisi zakopaju sa njim

Šeik Šaraf-udin Ahmed Maniri bio je slavan pesnik i pisac. Napisao je mnogo knjiga, ali ništa od njegovih dela nije ostalo izuzev nekoliko listova.

Šeik Maniri bio je učenik Kvađe Nađm-udina Firdausija, a jednom je doputovao u Delhi da izrazi svoje poštovanje Svetom

Nizam-udinu; međutim, pre njegovog prispeća u Delhi Sveti Nizam-udin je napustio ovaj svet.

No, tom prilikom je upoznao Kvađu Nađm-udina Firdausija koji mu je rekao: "O, došljače! Čekao sam na tebe mnogo godina. Ja posedujem skupoceni zalog koji želim tebi da predam."

Tako je šeik Maniri postao učenik Kvađe Firdausija i mnogo godina proveo u divljini blizu Agre, potpuno zadubljen u molitve Alahu. Sahranjen je u selu Bihar iz kojeg je poticao i u koje se vratio posle mnogo godina.

Pre svoje smrti, izrazio je želju da svi njegovi rukopisi budu stavljeni u njegov mrtvački kovčeg, tako da tajne svetih ljudi ostanu zauvek skrivene. Međutim, neke stranice su slučajno ostale nepokopane.

Na jednoj od njih on kaže: "Treba odvažno da se posvetimo svojim dužnostima kako ne bismo zaboravili izvesne postupke u neumoljivom istraživanju života... Ne postoji samo jedan poseban put koji vodi ka Bogu. Zbog toga se ne može objasniti kako Alah vodi srećnog i uspešnog čoveka."

Na drugoj stranici stoji: "Svet je unutar tebe. Čovek je ogledalo univerzuma."

Protresi drvo i uzmi plod!

Šeik Muhamed Dulari bio je osoba božanskog duha i dostigao je velike duhovne visine.

Kad bi pala noć, govorio je: "Sada je vreme za besedu. Baci svoje knjige!"

Govorilo se da je bio upućen u alhemiju i u mnoge druge tajne znanosti i duha.

Imao je običaj da kaže: "Ja sam poput drveta prepunog plodova. Protresi drvo i uzmi plod!"

23

Ugladeni ne mogu dopreti do Boga!

Šah Davud bio je učenik Šaha Kizera koji je bio apostol Hazrata Kvađe Kutb-udina Bahtiara.

Šah Davud živeo je u gradu Sarhanpuru. Kada je šeik Abdulah Šatari došao u grad, Šah Davud pošao je da mu iskaže svoje poštovanje; međutim, vratar nije hteo da ga propusti. Budući da je Šah Davud bio snažan i mlad čovek, oborio je vratara i prešavši mu preko grudi ušao unutra i seo sa Učiteljem.

Zatim je ušao vratar i rekao: "Neučtivi ljudi ne mogu dopreti do Boga!"

"Ne", reče Šah Davud, "ugladeni ljudi ne mogu stići do Boga!"

Zamoljen od prisutnih da to objasni, Šah Davud reče: "Da nisam oborio vratara, kako bih se našao u prisustvu Učitelja?"

Šeik Abdulah Šatari bio je zadovoljan ovim odgovorom i pohvalio je mladića zbog njegove energične duhovnosti.

Postoji i jedna vedska himna u kojoj se kaže: "Kraljevstvo Božje mora se silom osvojiti."

Sličan navod nalazi se i u Bibliji.

24

Kažnjavanje dečaka zbog lošeg vladanja

Šeik Ruka-udin Firdausi bio je učenik Kvađe Badri-udina Samarkandija. Živeo je u Delhiju. Kada je sultan Kajkubad osnovao novi grad kod Kilokerija, on je napustio grad i podigao svoje prebivalište na obali reke Jamune.

Jednom prilikom su deca i učenici šeika Firdausija pevali i provodili se u čamcu koji je plovio blizu stana Hazrata Nizam-udina. Ovaj ih je spazio i rekao: "Ima onih koji brojne godine prolivaju svoju krv na Božjoj stazi. A isto tako, postoje i neznalice poput ovih dečaka koje kažu: 'Šta je to što ti jesi, a što i mi nismo?' "

Deca šeika Firdausija stigla su kući pevajući i vičući. Pošto je bilo veoma toplo, izašla su iz čamca da se okupaju. Nestala su u reci Jamuni i više nikada nisu iz nje izašla.

25

Nepismeni rob koji je protumačio najvišu filozofiju!

Šeik Baktiar bio je učenik šeika Ahmeda Abdula Haka koji je delio njegove patnje i pratio ga na njegovim putovanjima. Bio je jedan od njegovih najbližih učenika.

Šeik Baktiar isprva je bio rob trgovca koji je poslovaao sa dragim kamenjem, i doputovao je u Raoli, blizu Delhija, u vezi posla njegovog gospodara.

Tu je šest meseci dolazio u posetu šeiku Ahmedu Abdulu Haku svakoga jutra i večeri, ali učitelj nije obraćao pažnju na svog novog poklonika. Posle šest meseci primio ga je u svoje okrilje.

Rekao je Baktiaru da ode svome gospodaru i zatraži od njega saglasnost. I tako je ovaj otputovao za Ğaunpur gde je njegov

gospodar živeo. Kada je ovaj uvideo da je rob božanski nadahnut, razrešio ga je od svake obaveze.

Od tog doba šaik Baktiar ostao je uz svoga Učitelja. Iako je bio potpuno nepismen, bio je u stanju da razmatra najvišu filozofiju sa najistaknutijim učenjacima svoga vremena!

26

Čvrsto drži Učiteljeva vrata

Amir Hasan Alaj Sandari od Delhija bio je sjajan pesnik i učenik Hazrata Šeika Nizam-udina.

Amir Hasan sakupio je izreke svoga učitelja u knjizi pod naslovom *Foid-ul-Fuad* (Korist nad koristima). Amir Kusro izjavio je o ovoj knjizi: "Voleo bih da su sve moje knjige delo Amira Hasana, a da je samo ova knjiga Amira Hasana moje delo!"

Jednoga dana Amir Hasan je sedeo sa Hazratom Nizam-udinom kada je počeo da duva jak vetar. Uhvatio je vrata kako bi sprečio da se sa treskom klata. Posle nekog vremena, Nizam-udin upita Amira Hasana: "Zašto ne pustiš ta vrata?"

"Ja držim isključivo ova vrata", odgovori Amir Hasan.

"Ti ta vrata držiš veoma čvrsto", reče Nizam-udin.

Amir Hasan reče: "Kada čitam Kuran, smisao svega na svetu postaje mi jasniji. Ukoliko gajim neki strah ili zabrinutost, kažem sebi: 'Čemu taj strah?', i on se ubrzo izgubi."

Kada je Muhamed bin-Tuglak pomerio svoju prestonicu iz Delhija u Dev Gir (Daulatabad), Amir Hasan je takođe otišao da živi tamo, gde je i umro i sahranjen.

Svetac čija se duga kosa zakačila za nosiljku

Sajad Muhamed Gesu Daraz bio je apostol šeika Nasir-udina Mahmuda Čiraga od Delhija. Njegov je ugled bio veličanstven, a njegov govor izvanredan. Dostigao je duhovno savršenstvo.

"Gesudaraz" (Dugokosi) je njegovo zvanje. Postao je čuven pod ovim imenom zato što je zajedno sa drugim učenicima podizao nosiljku šeika Nasir-udina. Jednom dok je to činio njegova kosa, koja je bila vrlo dugačka, zakačila se za jedan od stubova nosiljke. Ali njegova je požrtvovanost bila tako apsolutna da nije zatražio od ostalih da zastanu kako bi mu omogućili da oslobodi kosu, nego je veliku razdaljinu prepešačio na ovaj bolan način. Kasnije, kada je šeik Čirag doznao za ovo, silno je hvalio svoga učenika.

Sajad Gesudaraz tvrdio je da čovek ne može da postigne savršenstvo ukoliko nije umro trima smrtima – belom, crvenom i crnom. Bela smrt je glad. Crvena smrt je rešenost. Crna smrt je odricanje.

"Objasni nam to", bio je zamoljen.

"Glad je bela smrt", odgovorio je, "zato što pročišćuje tragaoca. Rešenost je crvena smrt zato što pri čvrstoj rešenosti čovek pije sopstvenu krv. Odricanje je crna smrt zato što je, odričući se svega, čovek odista nesvestan tekućeg sveta."

Osim toga je rekao: "Sveti ljudi nemaju drugog bogatstva osim plemenitosti srca i sjedinjenosti sa Bogom. Jedan trenutak sjedinjenosti sa Bogom ravan je dostizanju raja. Čak ni žrtvovanje sedam hiljada rajeva ne može da namiri cenu jednog trenutka sa Bogom."

Svetac koji je leteo da se sastane sa svojim Učiteljem

Maulana Vađih-udin Usaf bio je učenik Hazrata Šeika Nizam-udina.

Kada se Maulana Usaf zaputio da se sretne sa svojim Učiteljem, smatrao je da nije dobro da se lati hodočašća jašući na konju.

I Bog mu je stoga dao sposobnost letenja; a ponekad bi stigao pred svoga Učitelja stojeći na glavi!

Po Učiteljevoj naredbi, Maulana Usaf se nastanio u Čanderiju, i svi tamošnji žitelji postali su njegove pristalice.

I grobnica Maulane Usafa nalazi se u Čanderiju.

29

Tri uslova za poučavanje

Šeik Burhan-udin Nafsi bio je osoba velikog znanja i prosvećenosti.

Od svakog učenika koji bi mu došao radi poučavanja zahtevao je da se složi sa tri uslova pre nego što se prihvati školovanja: --

"PRVO: imaćeš samo jedan obrok dnevno, tako da u tvome telu ostane i nešto slobodnog prostora za prosvećivanje.

"DRUGO: nećeš odsustvovati ni jedan jedini dan. Izostaneš li samo jedan dan, neopozivo ću prekinuti da te obučavam.

"TREĆE: ako me sretneš na ulici, samo me pozdravi i nastavi svojim putem. Ne iskazuj suviše poštovanje dodirujući mi stopala."

Svetac koji je bio oličenje savršenstva

Kvađa Ali bio je učenik šeika Đalal-udina Tabrizija i primio je duhovnu moć od svoga učitelja. Bio je čovek brojnih čuda.

Kada je Hazrat Nizam-udin završio svoje školovanje, njegova je majka izatkala pamučni turban za njega i pozvala sve delhijske učene ljude na ručak. I Kvađa Ali je prisustvovao tom skupu. Ukazana mu je čast da veže turban oko glave Hazrata Nizam-udina.

Kvađa Ali držao je jedan kraj turbana u svojoj ruci dok je Nizam-udin počeo da ga vezuje sa drugog kraja. Kada je Nizam-udin dovršio vezivanje turbana, skinuo ga je sa svoje glave i položio na stopala Kvađe Alija koji ga je blagoslovio i molio se za njegov dug život i duhovno blagostanje. Učitelj je rekao: "Neka ti Bog podari znanje o duhu i pomogne ti da postigneš cilj svoga života!"

O Kvađi Aliju je rečeno: "Imao je neznatno obrazovanje, ali je recitovao svoje molitve pet puta dnevno. Bio je oličenje savršenstva. Narod mu je celivao stopala i molio za njegove blagoslove. Svako ko ga je video govorio je da je on Božji čovek."

Najbolji prijatelj najvećeg sveca

Amir Kusro nije bio samo pesnik. Bio je osoba duhovnih shvatanja i najbolji prijatelj Hazrata Šeika Nizam-udina od Delhija, koji je bio najveći svetac svoga vremena.

Izreke Amira Kusra obiluju dragocenim zlatom duhovnog znanja. Svake noći on je recitovao veliki deo Kurana. Nizam-udin mu je od milja dao nadimak 'Turčin'. Jednoga dana Učitelj mu se obrati:

"Turčine! Kako se odvija tvoj posao?"

"Vrlo uspešno, tokom čitave noći", odgovori ovaj.

Istinski posao je posao duha a ne pravljenje para.

Amir Kusro iznosio je Nizam-udinu pismene molbe naroda, a ovaj mu je diktirao sva svoja saopštenja. Jednom Učitelj reče:

"Prvo, vodite brigu o svome fizičkom zdravlju. Zatim vodite brigu i o svom duhovnom zdravlju. Brinite o svome telu i duši kako bi ostvarili svoje težnje. Ne gubite vreme u besmislenim aktivnostima. Ako vam plemenita ideja padne na pamet, sprovedite je u delo, jer to je uzvišenije od ičega na svetu."

Hazrat Nizam-udin jednom prilikom je rekao Amiru Kusru: "Dosadili su mi svi na ovom svetu, samo ti nikako da mi dosadiš." Nekom drugom prilikom mu je rekao: "Umorim se i od samog sebe, ali nikada se ne umorim od tebe."

A saopštio mu je i ovo: "Želim da budeš sahranjen odmah pokraj mene."

I upravo tako je i bilo.

Kada se Hazrat Nizam-udin otarasio svoga smrtnog tela, Amir Kusro nalazio se u Laknauu uz cara Muhameda bin-Tuglaka. Smesta se vratio i pao ridajući. U roku od šest meseci i on je preminuo. Obojica su umrli 725.godine hidžri ere i zajedno su sahranjeni u Delhiju.

Nastanak urdu jezika bio je podjednako božanski inspirisan kao i Tulsi Dasova Ramajana na hindiju. Tulsi Das je do savršenstva razvio hindi, taj lokalni jezik koji je zamenio klasični sanskrit, a Amir Kusro stvorio je odista narodni jezik kombinujući hindi sa persijskim, koji je bio službeni jezik toga doba. Ni Tulsi Das ni Amir Kusro nisu bili ljudi od ovoga sveta.

Otac Amira Kusra bio je sin Amira Saif-udina Muhameda, koji je pripadao turskom kneževskom staležu. U Indiju se iselio za vladavine kralja Šams-udina Altimša i nastanio se u Patiali u pokrajini Etah u Utar Pradešu.

Iz Etaha se otac Amira Kusra preselio u Delhi gde je primljen u kraljev krug dvorana zahvaljujući svojoj učenosti i aristokratskom poreklu. Bio je oženjen ćerkom Navaba Amadula Malika, koji je takođe bio istaknuti naučnik. Iz ovog braka rodila su se tri sina – Aziz-udin Ali Šah, Asam-udin i Amir Kusro, koji je razradio urdu jezik.

Amir Kusro rođen je 1255.godine nove ere, tokom vladavine Dinastije robova. Prvobitno ime mu je bilo Abul Hasan. Kusro je bilo njegovo pesničko ime, i sa tim imenom je postao slavan. Otac i brat bili su mu vrsni učenjaci. Oni su bili njegovi rani pedagozi, budući da je on bio najmlađe dete.

Pošto je završio svoje svetovno školovanje, Amir Kusro je stremio ka duhovnom prosvetljenju pokraj nogu Hazrata Nizam-udina, koji mu je rekao: "Tvoje blistavo čelo ukazuje na to da ćeš jednoga dana blistati poput sunca i osvetljivati svet."

Jednom je Amir Kusro sastavio pesmu u čast svoga Učitelja. Kada ju je odrecitovao, Hazrat Nizam-udin bio je veoma zadovoljan i rekao mu je: "Zatraži od mene šta god hoćeš."

Amir Kusro odgovori: "Želim slatkoću i patnju."

"Pod mojim krevetom nalazi se tegla šećera", reče Učitelj.
"Uzmi malo."

Amir Kusro je poslušao Učitelja. Posle toga su njegovi stihovi dobili takvu jedinstvenu ljupkost da je publika odlazila u sedmo

nebo kad god je Amir Kusro imao priliku da deklamuje svoja dela, bilo to na skupu kraljeva ili običnih građana.

Hazrat Bu-Ali Kalander od Panipata uporno je odbijao bilo kakav poklon ili prilog od kralja Ala-udina i kralj je bio veoma potišten, obeshrabren i razočaran. Na kraju je odabrao Amira Kusra da uruči njegove poklone Hazratu Kalandaru. U ovom kraljevskom poslanstvu Amir Kusro je bio izvanredno uspešan.

Amir Kusro bio je veoma zaljubljen u pekarevog slugu, Amira Hasana, ali knez Muhamed Sultan nije odobravao ovo društvo nižeg porekla u kraljevskim krugovima i jednog dana je išibao pekarevog slugu. Zatim je pozvao Amira Kusra i rekao mu: "Koju vrstu ljubavi gajiš prema ovome momku? Gradom kolaju ogovaranja."

"Nema nikakve razlike između mene i ovog slugu", reče Amir Kusro. Zatim mu je pokazao svoje šake, a na njima su se nalazile rane na istim onim mestima gde je knez šibao pekarevog slugu.

Hazrat Nizam-udin tako je duboko voleo Amira Kusra da je običavao da kaže: "Ako dve osobe mogu da se sahrane u istu grobnicu, hoću da i Turčin bude sahranjen sa mnom."

A Amiru Kusru je govorio: "Kada ja umrem, ni ti sebe ne treba više da smatraš živim." A tako se i dogodilo.

Kada je Nizam-udin preminuo, Amir Kusro je rekao: "Kakav je mrak nastao! Sunce je položeno na zemlju." Rekavši to, izgubio je svest.

Zatim je razdelio sav svoj novac, blago i pokućstvo siromašnim ljudima. Onda je obukao crninu i sve vreme provodio u samoći pred grobnicom svoga učitelja. Tačno šest meseci posle Učiteljeve smrti, Amir Kusro je izdahnuo 18.dana meseca šovala, 725.godine hidžri ili 1347. nove ere.

Hazrat Nizam-udin katkada bi rekao: "Amir Kusro je čuvar mojih tajni. On mora biti sahranjen odmah pokraj mog groba." Taman tako je i bilo.

Želje su konji za jahanje

Šeik Nur-udin bio je rodom iz zapadne Azije, a u Delhi je došao po zapovesti svoga Pira (Gurua) za vreme vladavine sultana Gajas-udina Balbana.

Njegova grobnica nalazi se uz obalu reke Jamune, blizu groba šeika Ab-ul-Bakara Tusija. To je upravo ono mesto na kojem se šeik Nur-udin prvi put zaustavio u Delhiju kada je doputovao iz svog zavičaja.

Šeik Nizam-udin redovno je dolazio na hodočašće do ove grobnice i primao blagoslove svetog čoveka. Jednog od takvih dana duvao je topao vetar, a Hazrat Nizam-udin je postio. Iznenada je dobio napad glavobolje i teške vrtoglavice. Seo je u jedan dućan u Kilokeriju i u sebi rekao: "Da imam konja, sada bih mogao da ga jašim."

Tri dana kasnije jedan pobožni prosjak doveo je kobilu Hazratu Nizam-udinu i rekao mu: "Molim te da primiš ovu kobilu kao poklon od mene."

"Otkud mi pravo da primim ovu kobilu kao poklon od pobožnog prosjaka?", zapitao je Nizam-udin.

"Pre tri noći", reče pobožni posetilac, "sanjao sam san u kojem mi je šeik Nur-udin rekao da ti poklonim ovu kobilu."

"Tvoj Pir ti je naložio da mi daš kobilu", reče Nizam-udin. "Ali ja ću je prihvatiti tek kad mi moj Pir kaže da je prihvatim."

Šeik Nizam-udin dobio je potrebnu potvrdu. Uskoro su mu i mnogi drugi ljudi poklonili konje.

"Od tog doba", napisao je Hazrat Nizam-udin, "nikad mi više nije nedostajao konj za prevoz."

(...)